

קולנוע יקרים (650 פרוטות) להצגת הערב בקולנוע זון.
לפנות ערב חזר בעלה יעקב מעבודתו בבית מלאכה לגירות. והם החליטו כי יהיה חבל לבזבז את הכרטיסים הטובים, הלכו להצגה. בשבתם בקולנוע לא משכה את תשור מת לבם מודעת אחת מחברות הבטוח האור מרת. "אתה נהנה בקולנוע ובביתך גונבים?" אבל כאשר פתחו את דלת דירתם ומצאו את כל חפצי הערך (המעטים) שערכם המי שוער מאות אחדות של לירות חסרים, זכרו את המודעה. נטו אל חברת הבטוח ואל ה' משטרה. השוטרים משכו בכתיפה. הכירו במעשה אחת מן השיטות הישנות והבזוקות ביותר של המתפרצים, שיטה שלעולם אינה נכשלת.

דרכי חיים

נשואים שחורים

כאשר הגישה אסתר מזרחי (16) בקשה ל' רבנות הראשית לאשר שהיא נשואה, כפי הדרוש לצורך רשום תנועה העומד להחליף בעוד שלשה חדשים, שאל אותה פקיד הרבנות מי השיאה. אסתר, התחממה את שמה בקושי, ספרה שקידש אותה רב הגר בכפר סלמה. מה שמו? זאת לא ידעה. כאשר הר' ציאה את הכתובה שלה היה מקום החתימה ריק: הרב שכח לחתום עליה.

העובדה שאסתר גישה בגיל שהוא מתחת לזה המותר על ידי החוק לא הורגה ביותר את הרבנות. החרידה אותה העובדה שהנשואים נערכו על ידי רב שאין רשיון בידי הדבר נמסר מיד למשטרה שאסרה את אסתר ובעלה.

בהבנה אבהית הקשיב מפקח ראשון לוי רחום לספורם של בני הזוג. ספרה אסתר, הנראית כבת 20 לפחות: "לא יכולתי לס' בול עוד את הבית ועל כן התחתנתי. אני מרר את חיי וחשתי שאצל בעלי ייטב לי לא טעיתי. אלישע הוא בחור טוב ואני מאי' שרת". הבעל אישר את דברי אסתר, גילה שהרב לא הרבה לשאול, לא חקר אותם ביחס לגילם.

המשטרה יצאה לחפש את הרב הפועל מי חוץ למסגרת המקובלת. בינתיים אין מצפונם של אסתר ואלישע מודרך כלל. אין הם סבורים כי חסאו כל עיקר, מקווים כי העניינים יסתדרו במהרה, וכי הם יקבלו את התוצאות הדרושות להם עוד בטרם ייחלד בנם הבכור. האסטרות כי תהיה זו ילדה אינה עולה כלל על דעתם.

לא דהיורה

באחד הלילות, בשנת 1948, חזר החייל נסים זאראן מיחידתו לאהלו שבקבוץ אל-מגור (אחר כך גבולות), מצא נערה ישנה במסותו. נסים, שידע כי בגלל מצוקת הדיור מלינים לעתים אנשים במסותיהם של חברים העוברים באותו לילה מן הקבוץ, לא הש' חומם על כך, הלך לחפש מטה ריקה במקום אחד.

לא היה זה מאורע מיוחד במינו, והצעיר שכח אותו עד מהרה. גם רות רוטנשטיין, הצעירה אשר ישנה במטה, לא הראתה כל סימנים שהדבר חשוב בעיניה באותן מיוחד. אולם כעבור זמן קצר שמע נסים, בדרך מקרה, כי הקבוץ השיא לו אשה, על גבי הניר. האשה: רות רוטנשטיין. הוא התייחס לשמועה הזאת כאל בדיחה, אפילו לא מצא לנחש לספרה לאשתור.

תיקון טעות. כאשר עלו לארץ הוריו של נסים, הגיש בקשה לשלטונות הצבא כי ימכרו בהם בסכום כסף. התשובה באה: אשתך כבר מקבלת מן הצבא תמיכה משמשת תיה, הוריו אינם זכאים לתמיכה גוספת. נסים המופתע פנה אל מוכירות הקבוץ, בקש כי יתקנו את הטעות. זאת הובטח לו, אבל הדבר נודחל, נסים השתחרר בינתיים מן הצבא.

כעבור שלוש שנים החליט נסים להתחתן, הפעם בכל הרצינות. אבל, כדי למנוע אי

הארץ

...מסיבת פרידה לכבוד סגן יו"ר הכנסת לרגל כניסתו לממשלה. נבחר במסיבה: סגני יו"ר ז. שפר וב. מינץ... (הבוקר) מתן תאומי, תל-אביב

על דא ועל האו האו.
צעני את השפתים בשפתון אדום ואחר בשכבה דקה של ארגמן, הוסיפי שכבה עבה יותר, והצבא יהיה שונה לגמרי. (לאשה)

ומה האזרח? כלב?
רותה, תל-אביב

נעימות (והאשמה בביגמיה), סר למשטרה, ספר על הנשואים שערכו לו בקבוץ. המעשה עורר את תשומת לב השוטרים שחשדו מיד כי כאן נעשתה קנוניה שמסרתה להוציא כסף מן הצבא ומן הועד למען החייל. השיבו חברי מוכירות הקבוץ: איננו מקי' פידים, בקבוצי השומר הצעיר, על טכסים דתיים. חשבנו שנסים ורות חיים יחדיו והי' סקנו שהם נשואים. כל הכסף שקבלנו (54 לירה) הוחזר לוועד למען החייל מיד לכשנודע לנו כי נפלה טעות.

אבל המשטרה אינה ממנהרת לקבל את הצ' טדקות הקבוץ. טעויות מעין אלו אירעו יותר מפעם אחת. אשר לנסים ורות, הקרבנות הראשיים, לא נותר להם אלא להצהיר בת' מימות: "לא היו בינינו כל יחסים, לא דהי'

3 תנועות בריקודי-בטן: אסור, מותר, אפשר להתוכח הבטן טובה. הפוליטיקה טובה יותר

יורה ולא דהיפאקטו. מה רוצים מאתנו בכלל?

הווי

עסק בקולנוע

לפני 27 שנים נבנה במקום מרוחק בצפון תל-אביב בנין גדול. שמו: בית העם. הצפון נועד לשמש מקום מפגש תרבותי להמוני אזרחי העיר. בבית העם נערכו המשפטים הצבוריים הראשונים בעיר. ההספד ההמוני למקס גורדאו, שגחיתו הובאה לקבורה ב' תל-אביב, נערך שם. האסיפות הפוליטיות הסוערות נחקימו תחת גגו שדלף.

הפתוי היה גדול. השם בית העם, כמו שם הקולנוע הסמוך, נדרש הפך שם נדרף לשעשוע רעשני. ההצגות בו מלוח תמיד שריקות והמולה בלתי פוסקת. מחיאות כפים מעודדות את הגיבורים. קולות מוזורים מפריעים לנשיקות הלוהטות. גשם של טפות גרעינים ניתז בלי הרף.

אין פשר הדבר שקולנוע בית העם אינו מושך קהל רב. להיפך, מחיריו השווים לכל נפש מהיהם כוח משיכה גדול, בעיקר לי נוער שאין בידיו סכומי כסף גדולים לקנית כרטיס לקולנוע מהודר, או המחשב במיוחד סרט פשע.

בין אלה היה גם משה אולגי (22). הוא בא בשבוע שעבר, כמנהגו מאז ומתמיד, לקולנוע בית העם, לראות את הסרט "הרומני סי הגדול" מרוקו.

הסרט היה אמנם רומנטי. הנשיקות לוח' טות, מלוח בצפצופים חדים וממושכים. משה לא הוטרד על ידי ההפרעות והתלהב מן הרומנטיקה. לידו ישבה בחורה צעירה ומשה, שהיה בטוח (לא בלי יסוד) שגם היא משולחבת במדה מספקת מהרפתקאות ה' אהבה שעל הבד, החליט לחקות את גבורו הרומנטי של הסרט. ידו החלה מתגנבת אל מושבה של הצעירה, שחשה לפתע כי משהו מלטף את שוקה.

בצה השני של הצעירה ישב גבר אחר, מבוגר. היה זה אביה. היא הסבה את תשור' מת לבו למעשיה של משה והאבק קם. ניגש אל משרד הקולנוע, הזמין את המשטרה ש' אסרה את עסקן הקולנוע.

אבל גם השוטרים שחקרו בתלונה, היו, כפי הנראה, מוקירי בית העם. הם הבינו לרוחו של משה, הסכימו אתו כי לא יכול לעמוד בפני הפיתוי שעל הבד, שחררו או' תו, סגרו את תיקו.

משה אולגי יישאר אורח חפשי. חפשי ביחוד להוסיף ולבקר בבית העם.

מצרים

מבטים קודרים לטבור הנע

פוליטיקה היא נושא מלהיב, הפגנות מכני' סות גוזן לחיים, מצעדים וחגים לאומיים מש' חיים ליומיום האפור מעט צבע. אולם אין דבר היכול להוסיף מעט חדות-חיים ושמה' בלבו של גבר ערבי, כריקוד (ורקדנית) בטן. זה תענוג אשר כמעט כל אחד יכול ליהנות ממנו, איש איש לפי אפשרויות כיסו. בשביל האפנדי העשיר מציגות רקדניות וריוות את

כשרונותיהן במועדוני לילה מפוארים ובבתי קפה; איש העם מסתפק בהדגמה פחות תור' סת — זו המוצגת בשלל סרטים ערביים. עד לפני זמן קצר לא ערער איש על מצב עניינים זה; הכל הבינו כי כך קבע הטבע. אולם מאז נעשו הפיכות צבאיות וריפורמות דבר שבאופנה המרחבית, נוספו מבטים קוד' רים לקריצות ההערצה שנלוו לבטני הרקדניות. "הן חשופות מדי!" סברו אחדים. "הן מתנועעות מדי!" הוסיפו אחרים. לבסוף הצטרפו גם העתונים והעסקנים המפלגתיים לזיכות הגלוי.

כתב השבועון אחד טאעה של קהיר: "אין אנו מבקשים לפסול לחלוטין אמנות יפה זו. אנו רק מבקשים שתשאר בגדר האמנות." הציעו השבועון: יציגו הסרטים, מועצה מיוחדת תקבע היכן הגבול בין המותר וה' אסור בריקודי בטן. שוללי הרעיון השיבו בהצעה לועגת: לפרסם לוח תנועות (בדומה ללוח מחירי ירקות) ובו כל התנועות אשר רקדנית עלולה לעשות. תחת כל תמונה יכ' תבו פקחי המוסר אם התנועה מותרת או אסורה.

היחידים שהתרגשו באמת היו בני השכ' בות העניות. צנוורה כזו תפלה לרעה את כל החיביים להשיג תענוג זה באולם הקולנוע. העשירים יוכלו תמיד לזכות בריקוד בלתי' מוצנע, כי לממשלה לא תהיה כל אפשרות להעמיד פקחי מוסר בכל בית-מרוח, לדאוג כי הרקדניות תרקדנה אך ורק לפי לוח ה' תנועות המאושר.

רוצים חוקה! רוצים חוקה!

במצרים נולד משחק חברתי חדש. שמו: אל-דסחור (החוקה). אפשר לשחק בו בכל מקום, רצוי: במעמד של יומי משני אנשים. המשחק פשוט בתכליתו, גמיש וניתן לשינוי יים עכאניים, בהתאם לכוונות האחרונות שהופיעו בעתוננים. זה משחק רציני ומבדר כאחד, דורש רמה תרבותית מסוימת. המש' תחפים צריכים לנחש מה יהיו השינויים ש' הגנרל מוחמד נגיב אומר להכניסם לחוקה המצרית הקיימת — אם בכלל.

האפשרויות כאן כמעט בלתי-מוגבלות: אין יום החולף מבלי שתפרננה שמועות חד' שות על כוונות מנהיג. מדינאים כמו עלי מאה, מוסטפא אל-נחאס פרסמו את דעתם על השינויים אשר יש לבצע. עתונאים זרי' זים גילו בבטנות מוחלט כי החוקה הישנה תוחלף כולה. העובדה שנגיב עצמו כמעט שלא אמר דבר על נושא זה רק הגבירה את מתח המשחק.

השאלה העיקרית היא: האם מצרים תשאר מלוכה או תהפוך רפובליקה? על זה, כולם מסכימים, חייב העם עצמו להחליט. אך מאחר שהעם מראה, בדרך כלל, נכונות להקשיב לרמזים מגבוה, הושלכה שוב אחריות הפת' רון לחיקו של נגיב. הלה הודיע מיד כי אינו מוכן עדין להביע כל דעה; הוא ישאין את הבחירה בידי העם, בבוא המועד.

הכריז חשב אחרת. החוקה, אשר סביבה מתנהל כל הויכוח, הוכרזה בשנת 1923. עלידי המלך פואד. "בעוד שחוקות עמים אחרים הושגו מתוך לחץ ההמונים על המלך", כתב ספר היסטוריה זה שהופיע זה עתה במצרים, "נכפתה חוקת מצרים על העם עלידי המלך כדי לשמור על שלטונו."

"עוד בימי מלכות הכדים עבאס חלמי, תבע העם חוקה צודקת מן המלך", מוסיף אותו ספר. אחד הסיפורים הידועים ביותר בקשר לתקופה זו הוא אודות תלמיד' הפקולטה למשפטים של קהיר, ששכנה אז ליד ארמון עבדי המלכותי. בכל פעם שהכדים היה יוצא או נכנס לארמונו היו התלמידים מצטופפים בדרך וצועקים: "רוצים חוקה! רוצים חוקה!"

הכדים הורה להפסיק את הקריאות, הודיע כי יסגור את הפקולטה אם תלמידים יעזו להשמיע את המלה "חוקה". אמנם, תלמידים מהזכיר את המלה המרגיזה. תחת זה עמדו וצעקו: "יחי מה שאנחנו ואתה יודעים אבל אסור לנו להגיד."

אך נראה כי מה שהכדים ידע היה שונה ממה שידעו הסטודנטים. החוקה, שניתנה סוף סוף לעם המצרי, היתה רחוקה מדרישות התנועה הלאומית (בהנהגתו של סעד זגלול). פעמיים שונתה והוחלפה. בשנת 1935 הוחזרה שוב, מאז עומדת כבסיס השלטון והחוק ב' מצרים.

עתה, שלוש שנים לאחר הכרזתה לראש' נה, נראה כי קרב זמן גניתה.

תורכיה

לא חשופות כל כך

לאחמד אמין יאלמאן הביא הלילה הקיצי נצחון גדול: התחרות לבחירת מלכת היופי של תורכיה התנהלה ללא הפרעה. בפעם הראשונה בתולדות המדינה צעדה שורת יפהפיות בבגדיהם, הציגה את מידותיה הסור' בות לקהל הנלהב (ברובו גברים). בעוד חז' מורת ג'ז לוחה את צעדיהן על הבמה נצנצו אורות המצלמות שהובאו להנציח את המי' אורע ולפרסמו ברבים.

התמונות שהופיעו בעתונים התורכיים וה' זרים לא היו עשויים להדהים קורא אירופי או אמריקאי; בגדי הים שמרו על צניעות כלשהי, לא חשפו יותר מדי. אך לגבי מרוש' למים המסורתיים היה זה מעשה גורא, עורר גל התממרות נגד ווט' העתון שארגן את התחרות, ועוררו אחמד אמין יאלמאן.

נגד תמונות מלכות. כאשר, לפני שבועות אחדים, נורה יאלמאן ונפצע קשה, הפנתה המשטרה מיד את חקירתה אל החוגים הדתיים. מה שגילתה הפתיע אותה, וחלק גדול מתושבי תורכיה ביותר. קנאי הדת הפועלים במחתרת הכינו רשימה שחורה של עורכי עתונים המעודדים — על ידי "תמונות מגרות בנוסח הוליבוד" — את חלול הדת המוסלמית.

אך יתכן כי לא זו בלבד היתה מגמת הכדורים אשר פלחו את גוף יאלמאן. עתונאי נודע, בעל עמדה עצמית, המבקר חריפות הן את מפלגת השלטון והן את האופוזיציה, לא היה אהוד לא על אלה ולא על לה. נהנה לעומת זאת מהשפעה רבה בקרב הצי' בור. עתונאי נסגר פעמיים מספר בתקופת מל' חמת העולם השנייה: פעם לתקופה של 90 יום, לפי דרישת השגריר הגרמני פון פאפן, על אשר פרסם תמונת מסרטי של צירלי צ'פלין הדיקטטור הגדול, בלתי כותרות עוק' צניות על הדיקטטורה.

ווט' הטיף לחופש הדת, התנגד לכל נסיון של הקנאים הדתיים להשתלט על חיי המדינה. "אילו הצלחנו (הקנאים) להחזיר את השלטון הדתי במדינה", כתב יאלמאן, "היו מצעידים אותנו צעד גדול אחורה". הוא נתן דוגמה: במקרה זה היה חזון יום הששי להיות יום השבתון הרשמי השבועי. ביום זה נמצאת הפעולה הדיפלומטית הבינלאומית במלוא תנופתה. בעוד בתי נבחרים, בנקים ומוסדות לאומיים היו מתכנסים ומקבלים החלטות גורליות (גם לגבי תורכיה) היתה ארץ זו שוקעת בתרדמה של יום קדוש.

זאת, למעשה, הסיבה שכאמל אתאחורק החליף בזמנו את יום הששי ביום הראשון כיום המנוחה הרשמי. וזאת גם אחת הסי' בות מדוע עוד ישנם מתנגדים רבים לשלטון הדת בתורכיה.